

MIŠKOVIĆ
MIŠKOVIĆ

U Zagrebu 16.06.2026. godine

Trgovački sud u Zagrebu
Trg Johna Fitzgeralda Kennedyja 11
10 000 Zagreb

Poslovni broj: P-2559/2024

Tužitelj:	Worldline Financial Services (Europe) S.A. sa sjedištem u 33 rue du Puits Romain, 8070 Bertrange, Luksemburg, upisan pod matičnim brojem B144087 u Registru trgovačkih društava Luksemburga, OIB: 94029784003, zastupano po Mustafi Hakanu Sekulu i Thomasu Armandu, osobama ovlaštenima za svakodnevno upravljanje <i>a koje temeljem punomoći zastupaju, i to svaki pojedinačno, Iva Mišković, Pavo Mišković, Maja Šeat, Vanda Frčko, Mislav Lončar, odvjetnici iz MIŠKOVIĆ & MIŠKOVIĆ odvjetničko društvo d.o.o. sa sjedištem u Zagrebu, Mesnička ulica 15A</i>
Tuženik:	Komorač i Kim j.d.o.o. u stečaju sa sjedištem u Zagrebu, Masarykova ulica 11/1, OIB: 99232935084, zastupano po direktoru Josipu Jerkoviću, Zagreb, Zeleni trg 3B (ranije: Split, Kralja Zvonimira 83), OIB: 46426778984
Radi:	Stjecanja bez osnove
VPS:	EUR 862.531,04

ODGOVOR NA ŽALBU

1x Naslovnom sudu e-Komunikacijom, prilozi

I. Tužitelj je u gore naznačenom parničnom postupku zaprimio Tuženikovovu žalbu od 05.06.2026. godine (dalje u tekstu: **Žalba**) na presudu Naslovnog suda od 19.05.2026. godine. Tužitelj uvodno ističe da je Žalba nedopuštena, dok su žalbeni navodi u potpunosti neosnovani i usmjereni isključivo na odugovlačenje postupka, a što se obrazlaže u nastavku odgovora na Žalbu, kako slijedi.

II. U odnosu na nedopuštenost Žalbe nakon otvaranja stečajnog postupka

Uvidom u spis, vidljivo je kako je Žalbu na dan 05.06.2026. godine podnio odvjetnik Marko Ljubičić, čija ovlast za zastupanje proizlazi iz odvjetničke punomoći koju je potpisao 16.05.2025. godine tadašnji direktor Tuženika, Josip Jerković. Međutim, rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu – Stalne službe u Karlovcu broj St-99/2025-37, nad Tuženikom je otvoren stečajni postupak s učinkom od 21.05.2026. godine, te je za stečajnog upravitelja istog dana imenovana Jadranka Meštović iz Zagreba, Zagorska 22, OIB: 74392332842. U stečajnom postupku nad Tuženikom, ispitno ročište na kojem će se ispitivati i tražbina Tužitelja kao stečajnog vjerovnika zakazano je za 15.09.2026. godine.

Dokaz: - Rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu – Stalna služba u Karlovcu St-99/2025-37 od 21.05.2026. godine, kojim se otvara stečajni postupak nad Tuženikom (Prilog 1)

Sukladno odredbama Glave IV. Stečajnog zakona (Narodne novine br. 71/15, 104/17, 36/22, 27/24, dalje: SZ) kojima se uređuju pravne posljedice otvaranja stečajnog postupka, propisano je da samim činom otvaranja stečajnog postupka prava organa dužnika pravne osobe prelaze na stečajnog upravitelja (čl. 159. st. 1. SZ). Raspolaganja prijašnjih osoba ovlaštenih za zastupanje dužnika po zakonu (ovdje Josipa Jerkovića) bez pravnoga su učinka nakon otvaranja stečajnog postupka, a parnice o imovini koja ulazi u stečajnu masu koje su u vrijeme stečajnog postupka bile u tijeku, ima isključivu ovlast preuzeti stečajni upravitelj (čl. 165. st. 1. SZ).

Nadalje, čl. 212. toč. 5. Zakona o parničnom postupku (Službeni list SFRJ br. 4/77, 36/77, 36/80, 69/82, 43/82, 58/84, 74/87, 57/89, 20/90, 27/90, 35/91, Narodne novine br. 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 96/08, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25, dalje u tekstu: ZPP) propisan je obvezan prekid postupka kad nastupe pravne posljedice otvaranja stečajnog postupka. U svezi toga, čl. 165. st. 1. SZ propisuje da se parnice radi tražbina koje se prijavljuju u stečajni postupak ne mogu nastaviti prije nego što su ispitane na ispitnom ročištu. Dodatno, čl. 214. st. 3. ZPP propisuje da parnične radnje koje stranka poduzme dok traje prekid postupka nemaju pravni učinak prema drugoj strani, a njihov učinak počinje tek nakon što postupak bude nastavljen.

Slijedom navedenog, a kako se u ovom postupku raspravlja o tražbini prema stečajnom dužniku koju je Tužitelj u međuvremenu prijavio u stečajnom postupku, valjalo je donijeti rješenje o prekidu parničnog postupka do ispunjenja zakonskih pretpostavki za nastavak postupka, a Žalbu odbaciti s obzirom na to da ju je podnio punomoćnik osobe koja otvaranjem stečajnog postupka nije više ovlaštena poduzimati pravne radnje u ime i za račun Tuženika.

Međutim, kako rješenje o prekidu postupka nije doneseno, a kako je Tužitelj dopisom Naslovnog suda P-2559/2024-20 od 05.06.2026. pozvan u roku od 8 dana od primitka dopisa dostaviti odgovor na Žalbu, opreza radi Tužitelj se u nastavku očituje na žalbene navode Tuženika, koje u potpunosti osporava.

III. U odnosu na prijedlog za izdvajanjem dokaza – isprave s izvodom prometa po računu za društvo SF 1 clips d.o.o., te nedostatak aktivne legitimacije

Tuženik u Žalbi navodi da je Tužitelj suprotno čl. 299. st. 2. ZPP nakon zaključenja prethodnog postupka dostavio u spis ispravu s izvodom prometa po računu iz koje je vidljivo da je Tužitelj društvu SF1 CLIPS d.o.o. uplatio iznos od 884.867,09 eura na ime uplata koje nisu isplaćene SF 1 CLIPS d.o.o., a koje uplate

su pogreškom napravljene Tuženiku (dalje u tekstu **Isprava**). Naime, Tuženik smatra da nije postojala nikakva objektivna zapreka da se Isprava priloži uz tužbu ili najkasnije do zaključenja prethodnog postupka. Slijedom navedenog, Tuženik predlaže da drugostupanjski sud Ispravu izdvoji iz spisa i ne uzme u obzir.

U odnosu na takav zahtjev Tuženika, Tužitelj ističe da ZPP ne poznaje institut izuzimanja tj. izdvajanja dokaza iz spisa pa zahtjevu Tuženika nije moguće udovoljiti. Naime, ograničenja iz čl. 299. ZPP u iznošenju novih dokaza i činjenica postavljena su prvenstveno radi povećanja ekonomičnosti sudskih postupaka i sprječavanja njihova odugovlačenja. Riječ je o alatu koji je usmjeren na olakšanje sudu upravljanja postupkom, ali ne i o pravnom lijeku kojim se može strogim formalizmom spriječiti ili naknadno poništiti uloga suda da pravilno i potpuno utvrdi činjenično stanje važno za donošenje odluke u sporu.

Naime, Tužitelj podsjeća da je Isprava priložena u spis suda nakon zaključenja prethodnog postupka nastavno na saslušanje svjedoka Marka Henrika Marinšeka, a koje je Tužitelj (pravovremeno) predložio u tužbi. Isprava je dostavljena nastavno na saslušanje svjedoka kako bi se nesumnjivo utvrdila (pomoćna) činjenica da je Tužitelj društvu SF1 CLIPS d.o.o. uplatio financijska sredstva koja su pogrešno uplaćena Tuženiku. U svezi s time, Tužitelj upućuje na stajalište Vrhovnog suda Republike Hrvatske iz rješenja Rev 235/2022-4 od 28.11.2023.:

„(...) 15. Međutim, prema shvaćanju ovog suda, ako se radi o dokazu predloženom radi utvrđenja pomoćnih činjenica odnosno kojim se može utvrditi posredno relevantna činjenica i time provjeriti vjerodostojnost iskaza svjedoka i zastupnika po zakonu druge stranke koji su saslušani tijekom glavne rasprave, dakle, nakon zaključenja prethodnog postupka, tada sud ne može odbiti izvođenje takvog dokaza iako je taj dokaz predložen nakon zaključenja prethodnog postupka.

16. Stoga odgovor na postavljeno pitanje glasi: Sud ne može odbiti prijedlog stranke za izvođenje dokaza pozivom na to da je dokazni prijedlog iznesen nakon zaključenja prethodnog postupka ako je stranka predložila izvođenje dokaza radi utvrđenja pomoćnih činjenica odnosno kojim se može utvrditi posredno relevantna činjenica ili tim dokazom provjeriti vjerodostojnost iskaza svjedoka i zastupnika po zakonu druge stranke koji su saslušani tijekom glavne rasprave, odnosno nakon zaključenja prethodnog postupka. (...)”

Dodatno, Tužitelj upućuje i na izdvojeno mišljenje suca Miroslava Šumanovića u odnosu na Odluku Ustavnog suda Republike Hrvatske u predmetu broj: U-III-4336/2017 od 26.06.2019.:

„(...) Međutim, kada je u pitanju pravilo iz članka 284. stavka 3. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13. i 89/14.; u daljnjem tekstu: ZPP) koje zabranjuje iznošenje novih činjenica ili predlaganje dokaza nakon zaključenja prethodnog postupka, osim u slučaju dokaza koje bez svoje krivnje stranke nisu mogle predložiti do zaključenja tog postupka, mišljenja sam da se to pravilo ne može koristiti u samoj sudačkoj ocjeni dokaza u smislu članka 8. ZPP-a. Naime, to pravilo je čisto procesne naravi i svrha mu je osigurati učinkovitost postupka te spriječiti odugovlačenje parnice. Stoga ZPP u članku 299. stavcima 3. i 4. i propisuje dužnost parničnog suda da već na pripremnom ročištu, prije zaključenja prethodnog postupka, odluči o svim dokaznim prijedlozima.

Kad je parnični sud vlastitim propustom jednom prihvatio nepravodoban dokazni prijedlog i taj dokaz izveo, a u času donošenja odluke o izvođenju dokaza protivna parnična strana nije prigovorila da se radi o nepravodobnom dokaznom prijedlogu niti tijekom parničnog postupka ukazuje na to da bi bila ugrožena svrha pravila o prekluziji prava na predlaganje dokaza, parnični sud više nije mogao zanemariti u svojoj ocjeni jednom izveden dokaz i saznanja koja je iz istog crpio, niti prevaliti na podnositelja posljedice vlastite pogreške u upravljanju postupkom dokazivanja kojoj je u ovom slučaju jednako doprinijela i pasivnost protivne parnične strane. Naime, pravilo članka 284. stavka 3. ZPP-a ne služi aposteriornoj ocjeni dopuštenosti ili zakonitosti izvedenih dokaza, već parničnom sudu daje ovlaštenje odbiti izvođenje određenog dokaza, naravno, prije nego što je predloženi dokaz izveo (!). Pritom je potrebno naglasiti da ZPP uz povredu pravila iz članka 284. stavka 3. ZPP-a ne propisuje nikakve posebne pravne posljedice.. (...)”

Dokaz: - Rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske Rev 235/2022-4 od 28.11.2023. (Prilog 2)
- Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske U-III-4336/2017 od 26.06.2019. (Prilog 3)

Iz svega navedenog, razvidno je da Naslovni sud opisanim postupanjem nije mogao počiniti bitnu povredu odredaba parničnog postupka koja bi bila od odlučnog utjecaja na donošenje zakonite i pravilne presude. Naprotiv, riječ je o dokazu koji je sud pravilno uzeo u obzir, a koji se ionako odnosi na pomoćnu činjenicu koja protivno navodima Tuženika nije bila ključna za utvrđenje pitanja aktivne legitimacije Tužitelja.

Naime, a kao što je to iscrpno raspravljeno u tijeku prvostupanjskog postupka, Naslovni sud je ispravno utvrdio pitanje aktivne legitimacije na temelju nesporne činjenice da je Tuženik primio sredstva na koja nije imao pravo, dok je na temelju ostalih izvedenih dokaza (saslušanjem svjedoka i uvidom u ispravu Platne kartice i kartične transakcije) utvrđeno da je upravo Tužitelj kao prihvatitelj pogrešno stavljao na raspolaganje sredstva Tuženiku. Dodatno, okolnost da Tužitelj kao pružatelj platnih usluga ima pravni interes u konkretnom predmetu notorno proizlazi i iz odredaba Zakona o platnom prometu (Narodne novine br. 66/18, 114/22, 136/24).

Stoga, sve da je Tuženik pravodobno istaknuo prigovor na ročištu za glavnu raspravu od 10.04.2026. godine te da Naslovni sud nije uzeo u obzir Ispravu kao dokaz, navedeno ne bi bilo od utjecaja na sudsku odluku.

IV. U odnosu na odbijanje dokaznog prijedloga za saslušanjem zakonskog zastupnika Tuženika

Tuženik nadalje u Žalbi navodi da je Naslovni sud neopravdano odbio dokazni prijedlog za saslušanjem Josipa Jerkovića kao tadašnjeg zakonskog zastupnika Tuženika te je na navedeni način Tuženika doveo u bitno nejednak položaj u odnosu na Tužitelja, što predstavlja bitnu povredu parničnog postupka iz čl. 354. ZPP.

Suprotno navodu Tuženika, Tužitelj ističe da je Naslovni sud pravilno postupio odbijanjem Tužnikovog dokaznog prijedloga, što je jasno izloženo u toč. 4. obrazloženja prvostupanjske presude odnosno zapisniku od 10.04.2026. godine o održanom ročištu za glavnu raspravu. Naime, na poseban upit Naslovnog suda, punomoćnik Tuženika naveo je kako je tadašnji zakonski zastupnik Tuženika već dulje vrijeme izvan Republike Hrvatske te da nema saznanja kada će se vratiti u Republiku Hrvatsku.

Stoga je očito da je Tuženik navedeni dokazni prijedlog postavio isključivo s namjerom manipulacije i odugovlačenja sudskog postupka (kao što ponovno čini problematiziranjem istoga u Žalbi), te je Naslovni sud dokazni prijedlog pravilno odbio radi ostvarenja načela ekonomičnosti i učinkovitosti postupka.

Dodatno, Tužitelj ističe da su postupci pred trgovačkim sudovima u pravilu pisani postupci te je sukladno čl. 492.a ZPP sud u pravilu dužan utvrditi odlučne činjenice na temelju isprava. Drugim riječima, ne postoji obveza suda za saslušanjem stranaka u postupku pred trgovačkim sudom. U prilog navedenom Tužitelj podsjeća da zakonski zastupnici Tužitelja također nisu saslušani tijekom postupka (već je proveden dokaz saslušanjem svjedoka) pa nije moglo doći do povrede jednakosti stranaka u postupku kao što to tvrdi Tuženik.

V. U odnosu na grubu povredu dužne pažnje Tužitelja i (ne)poštenje Tuženika

U slučaju neuspješnog osporavanja aktivne legitimacije Tužitelja, Tuženik podredno ističe prigovor iz čl. 1112. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 145/23, 155/23, dalje u tekstu: ZOO) - prema kojem onaj tko izvrši isplatu znajući da nije dužan platiti nema pravo zahtijevati vraćanje.

Međutim, tijekom prvostupanjskog postupka je nedvojbeno utvrđeno da kod Tužitelja nije postojala svijest odnosno spoznaja o nepostojanju duga u trenutku izvršenja uplata Tuženiku. Stoga je Naslovni sud ispravno utvrdio da Tužitelj ima pravo na povrat onog što je neosnovano plaćeno Tuženiku. Okolnost da se radilo o pogrešci na strani Tužitelja (ma koliko god ona trajala) ne ovlašćuje Tuženika da zadrži ono što je stekao bez osnove. Naime, sve da je Tužitelj prema navodima Tuženika i ostvario pretpostavke povrede dužne pažnje dobrog stručnjaka, navedeno nije od utjecaja na činjenicu da je Tuženik dužan na povrat iznosa koji je stečen bez osnove u njegovu korist.

Dodatno, Tuženik paušalno navodi u jednoj rečenici da zatezne kamate u odnosu na Tuženika koji je savjestan stjecatelj u smislu čl. 1115. ZOO mogu teći tek od dana podnošenja zahtjeva za povrat, a ne od ranijeg datuma. Iako Tuženik ničime ne potkrepljuje eventualnu okolnosti svoje savjesnosti u Žalbi, Tužitelj opreza radi ponavlja da je tijekom prvostupanjskog predmeta nedvojbeno utvrđeno da je Tuženik postupao kao nepošten stjecatelj.

Naime, Tuženik je knjižio sredstva stečena bez osnove kao primljene zajmove s jedne strane, a kao dane zajmove s druge strane, sve u svrhu prikrivanja toka novca. Pritom, Tuženik je morao biti svjestan da se radi o priljevu novaca koji ni u kojoj mjeri ne bi mogao odgovarati uobičajenim prihodima Tuženika. Dodatno, za cijelog trajanja izvršenja spornih uplata Tuženik je zaprimao Tužiteljeve dnevne izvještaje u kojima je jasno bilo naznačeno da se radi o POS uređaju koji ne pripada Tuženiku već se nalazi na drugoj lokaciji. Stoga je prema mišljenju Tužitelja svaka daljnja rasprava o (ne)poštenju Tuženika bespredmetna.

VI. Slijedom svega gore navedenog, predlaže se Naslovnom sudu donijeti odluku kojom odbacuje Žalbu kao nedopuštenu, a podredno se predlaže donošenje odluke kojom se Žalba odbija kao neosnovana i potvrđuje prvostupanjska presuda Naslovnog suda. Ujedno, Tužitelj potražuje naknadu troška za sastavljanje odgovora na žalbu zajedno s pripadajućom zateznom kamatom.

Tužitelj traži naknadu troška parničnog postupka:

		VPS: EUR 862.531,04	bodova: 5741
1. Sastav odgovora na žalbu:	(OT Tbr. 10/6 u vezi 7/1)	EUR 11.482,00	
+ PDV 25%	(OT Tbr. 46)	EUR 2.870,50	
Sudska pristojba za podnošenje odgovora na žalbu	(TSP Tar. br. 1. st. 2. u vezi s ZSP čl. 7.)	EUR 375,00	
	Ukupno:	EUR 14.727,50	

Tužitelj,
zastupan po: